

Det anføres endelig i V. K.'s redegørelse (side 81), at der hverken i kommissionsbetænkningen eller lovforslagets motiver er fremført særlige erfaringer fra *dansk ret* for, at et sådant forbud må anses for nødvendigt. Herom henvises til det ovenfor under I anførte og til besvarelsen af folketingsudvalgets spørgsmål 3.

Pålæg om at levere til bestemte købere.

V. K. finder med henvisning til domspraksis, at bestemmelsen i lovforslagets § 13, 3. stk., om, at tilsynet kan pålægge en virksomhed at sælge til nærmere angivne købere, er overflødig og uheldig. Af de tre domme, der af V. K. (side 67) anføres som eksempel på tilfælde, hvor domstolene har pålagt en faktisk monopolist leveringspligt, angår de to imidlertid rationerede varer, medens den tredje dom vedrører leverancer af varer, der omfattedes af en i henhold til handelsministeriets bekendtgørelse af 19. august 1940 oprettet og godkendt overenskomst mellem en kommune og fire mælkeleverandører. De pågældende domme angår således forhold af meget speciel karakter og kan derfor ikke anføres som argumenter mod reglen i lovforslagets § 13, 3. stk.

Som nærmere motiveret i trustkommissionens betænkning 3, afsnit 58, side 83—84, vil en regel som den omhandlede ikke kunne undværes, hvis forbudene mod bruttopriser og eksklusivt aftaler m. v. skal være effektive. Lignende bestemmelser findes også i andre landes lovgivning, f. eks. Frankrig og Canada, jfr. vedlagte underbilag 3. Med hensyn til dette spørgsmål henvises iøvrigt til besvarelsen af folketingsudvalgets spørgsmål 16 b samt bemærkningerne til lovforslagets § 13.

Indgrebsbeføjelser efter forslagens § 12.

Bestemmelsen, der indeholder grundlaget for bedømmelse af konkurrencebegrænsningernes virkninger, karakteriseres i redegørelsen som „for vidtløftig“ i forhold til gældende lovs § 8, der i stedet foretrakkes. V. K. fremhæver i denne forbindelse udtrykkene „urimelige fortjenester“, „forhøjede omkostninger“ og „forringede varekvaliteter eller anden forringelse af vareforsyningen“. (V. K. side 82—83).

Hertil skal bemærkes, at indgrebsbeføjelserne er en tydeliggørelse af de tilsvarende bestemmelser i såvel 1937-loven som den gældende lov, således som disse er blevet udformet gennem praksis. Da reglerne i den gældende lovs § 8, 1. stk., må anses for at være temmelig vage og uklare, har man ved formuleringen af lovforslagets § 12, 1. stk., søgt at give bestemmelserne et mere præcist indhold.

Om V. K.'s fremhævelse af udtrykket „urimelige priser“ i gældende lovs § 8, 1. stk., skal bemærkes, at der i lovforslaget er givet udtryk for, at „urimelige priser“ kan være et resultat af konkurrencebegrænsningernes virkninger dels på nettofortjenesten og dels på omkostningerne (effektiviteten). Begrebet „urimelige fortjenester“ er behandlet foran, side 4. Udtrykket „forhøjede omkostninger“ dækker de tilfælde, hvor konkurrencebegrænsningerne hemmer effektiviteten, og hvor omkostningerne derfor bliver højere end ellers nødvendigt (f. eks. ved kvote- og markedsdelingsaftaler, der hindrer de mere effektive virksomheder i at udvide deres omsætning). Forsåvidt angår udtrykket „forringede varekvaliteter“, henvises til besvarelsen af folketingsudvalgets spørgsmål 15 b.

Reglerne om anke.

V. K. finder udformningen af lovforslagets § 19, 6. stk., lidet betryggende for erhvervslivet. (V. K. side 84—85).

I overensstemmelse med den almindelige forvaltningsretlige regel giver bestemmelsen som anført i bemærkningerne til lovforslaget adgang til at indbringe spørgsmålet om lovligheden af den trufne afgørelse for domstolene, hvorimod rent skønsmæssige afgørelser, der ikke er udtryk for retsanvendelse, vil være endelige.

Der henvises iøvrigt til professor Poul Andersens besvarelse af folketingsudvalgets spørgsmål 4, hvoraf fremgår, at det vil blive domstolene selv, der drager grænsen for deres prøvelsesret, jfr. også i denne forbindelse bemærkningerne til lovforslagets § 19, 6. stk.

Det tilføjes, at spørgsmålet om ændring af bestemmelsen i § 19, 6. stk., er forelagt professorerne Poul Andersen og Stephan Hurwitz.